

1

המיקרוגל מצפצף כאות סיום, אבל לנתנאל ששרוע בעייפות על הספה אין כוח לקום ולהוציא את הצלחת שאמא הכינה לו עוד בבוקר, לפני שהלכה. הוא מזמזם בשקט את "לולי תורתך" החדש, כשאוזנו צמודה לטלפון. אמא מדברת חצי איתו וחצי עם האחות שכנראה נכנסה עכשיו אל החדר במחלקה הנוירוכיורוגית-ילדים.

"לדבר איתי? עכשיו? בסדר, אני מיד אצא אליה". אומרת אמא, כנראה לאחות, ולטלפון היא אומרת - "נתנאל? אתה עוד שם?"

"כן". הוא עונה.

"לך תאכל, זה דבר ראשון. נדמה לי שבין כל הצפצופים מהמכשירים כאן שמעתי גם משהו מוכר מהמטבח שלנו, נכון?"

הוא צוחק, "נכון".

"אז קדימה, לאכול. אסור לדלג על ארוחות בגיל שלך. וחויץ מזה, אני משאירה את הטלפון פתוח על השידה ליד אלי, טוב? תדבר אליו כמה דקות, תשיר לו, מה שאתה רוצה. שלא יהיה לבר מדי הרבה זמן. אחר כך תסגור".

"בסדר". הוא אומר, עובר למצב ישיבה וקם בעייפות אל המטבח. הוא מניח על השולחן את אחד הפלייסמנטים הבשריים ועליו את הצלחת הרוטחת,

ומוציא מהמגירה מזלג.

"אלי?" הוא נזכר פתאום ושואל את הטלפון, "מה שלומך? אני מתגעגע. אתה חוזר בקרוב, נכון? עוד מעט אני אוכל ארוחת צהריים. אני אברך בקול ואתה יכול לנסות לענות אמן אם אתה רוצה. בינתיים זה חם מאד ואני אוהב שהארוחה ממש פושרת, אז נמשיך לפטפט לנו עד שהיא תתקרר. אמא? את שם? היא שם, אלי? כנראה לא, אז אני יכול לומר לך שאני לא במיוחד אוהב מחית תפוחי אדמה עם גזר. לפחות לקציצות ההודו יש ריח נחמד. רגע, אולי במיטה לידך מעבר לוילון יושב מישהו וצוחק שנער שכבר חגג בר מצוה מפרט מה הוא מעדיף לאכול ומה לא? אתה יודע מה, גם אם כן – לא נורא, שיהנה. אבל בכל זאת, בוא נעבור לנושא אחר. על מה אתה רוצה שנרבר? מה מעניין ילד בן שמונה? אה, אולי אספר לך על המשאית הענקית שנמצאת פה למטה. עוברים פה דירה. בדיוק כשחזרתי מהלימודים מקודם, העלו בסולם חשמלי את המקרר ועוד כמה דברים גדולים. אתה מכיר את הסולמות האלה? שילוב של סולם ומדרגות נעות, לא הבנתי בדיוק איך זה עובד". הוא מתיישב ליד השולחן, "אז אתה שומע? במקום שטיינהוז המבוגרים שגרו בדירה מתחתנו, מגיעים שכנים חדשים, משפחה עם כמה ילדים. אולי יהיה להם ילד בגילך? טוב, האוכל שלי כבר כמעט כמעט אכיל... עכשיו אני אשיר לך קצת 'לולי תורתך', אחרי זה אני אברך בקול כמו שאמרתי לך, וכשאני אתחיל לאכול אסגור את הטלפון ואתה תנסה לישון".

נתנאל.

שיר.

תורתך.

טלפון.

אמן.

רחלי קהאן משליכה את כוס הקרטון הריקה אל הארגז הריק, אחד מיני רבים, וקמה להמשיך בארגון המטבח. היא רוצה מאד שהילדים יחזרו

הביתה עוד הערב. אמא כבר לא צעירה במיוחד, ולטפל בשישיה שלה יום שלם זה קצת מעל למירותיה.

הטלפון הנייד שעל אדן החלון מצלצל, ולשמחתה זה הטלפון של מנחם ולא שלה, כי אין לה זמן לפטפוטים נוקעי צוואר עכשיו.

"אחר צהריים טובים". היא מניחה בעדינות את צלחות הזכוכית החלביות על המדף הגבוה.

"צהריים טובים? עוד מעט כבר ערב. הרב בבית?"

"לא. הוא חוזר בשבע וחצי".

"ואפשר לבוא אליו היום?"

"לא נראה לי". נדמה לה שהיא מתחילה לזהות את הקול.

"ואם זה דחוף?"

היא לא נוהגת להיכנס לויכוחים עם אנשים שמחפשים את בעלה, בטח לא כשהם מדברים בטון כה תובעני. "אפשר לנסות להתקשר כשהוא בבית", היא פותחת את המגירה שתחת השיש ומכניסה אליה את חלקי המיקסר, "ולשאול אותו".

"הבנתי. ננסה".

רחלי מניחה את הטלפון חזרה. באיזה ארגז נמצאות המפות? הנה, ליד המגבות. היא שולפת מתוך הערימה את המפה הרקומה שאמא של מנחם קנתה לה לכבוד גיל שלושים, פורשת אותה על השולחן בסלון, ומסדרת את הכסאות. שוב מצלצל הטלפון של מנחם והמספר האחרון על הצג. היא מחליטה שלא לענות, כי אין לה מה לחדש לאיש הלחוצ, ועבודתה רבה.

היא עוברת בין החדרים, מציעה מיטות, טופחת על כריות, ומתעלמת מהנייד של מנחם שמצלצל במטבח בדבקות. בימים כתיקונם היא שמחה מאד לשמש כמזכירה של בעלה בענייני הגישור והפשרות, אבל היות שהיום הוא לא יוכל להתפנות לאיש, ממילא לא כל כך דחוף לענות.

סוף סוף הבית מתחיל לקבל צורה, אם תתעלם מפרטים קטנים כמו ארגזי הצעצועים שהיא תשאיר לטיפולם של הילדים מחר, והארגזים בחדר השינה שימתינו בסבלנות לבוקר.

"ערב טוב!" מנחם נכנס בדיוק ברגע הנכון. "הו, זה כבר ממש בית!" הוא

אומר בהתפעלות, "ומה זה הארגז כאן? שלנו?"

"איזה ארגז?"

"כאן. על השטיחון".

"לא ידוע לי. אולי המובילים שכחו את זה בחוץ?"

"לא היו לנו כאלו ארגזים קטנים, סגורים בדבק נייר שקוף עם חותמת אדומה", הוא אומר ונושא את תיבת הקרטון אל תוך הבית, אל השולחן המסודר בסלון. "כתוב פה בגדול 'קהאן, קומה שלוש'. אולי שכחנו משהו בבית והמוביל ארז ושלח לנו את זה בנפרד?"

"אולי". היא אומרת בספקנות ונוטלת את סכין החיתוך מכיס החלוק שלה. רגע אחר כך היא בוהה בתוכן הארגז. "אוכל!" היא אומרת ופורצת בצחוק, "זו ארוחת ערב בשבילנו, מנחם. יש כאן סליים ולחמניות, בורקסים ומוצרי חלב. וזו גם ארוחת בוקר למחר, לדעתי".

"נו, הרבה פעמים שולחים משהו חגיגי לשכנים חדשים, לא? קבלת פנים." "בטח, אבל בפתח, עם חיוך ומגש. בחיים לא שמעתי על משלוח שמגיע ככה בעילום שם..."

"זה לא בעילום שם". הוא בודק את הסלוטייפ השקוף, "זה ממעדניית 'קמרמן', במדרכה ממול".

"ואתה רוצה להגיד לי שהם שולחים ארוחה לכל שכן חדש ברחוב?" היא צוחקת, "מוזר. לא שאני מתנגדת, זה נראה לי הרבה יותר מוצלח מקופסת הביסקוויטים והקפה שתכננתי להגיש לשנינו בתור ארוחת ערב, אבל זו ממש קבלת פנים מעניינת".

"אני יכול להתקשר אליהם". הוא מציע, "יש מספר טלפון על הלוגו".

"ורק פתק אינך?" היא שואלת, "לא ברכה, לא שם השולח, כלום?"...

הוא יוצא החוצה ובודק את הרצפה והשטיחון. "לא". הוא אומר, "אבל מה זה משנה? ברור שזה מיועד לנו, ואת החידה עוד נפצח".

"אני לא רוצה לאכול כל עוד אני לא יודעת מי שלח לנו את זה". רחלי מתיישבת על אחד הכסאות, "אולי באמת תתקשר למעדניה. או שלדעתך הם כבר סגורים?"

"יתכן שהם כבר סגורים, כבר כמעט שבע וחצי". הוא לוקח את הטלפון

ומעיין בלוגו.

"כבר כמעט שבע וחצי? זה מזכיר לי שסמואלוס חיפש אותך".

"איזה מהם?"

"אין לי מושג, הקולות של שניהם נשמעים בדיוק אותו דבר".

"והשם הפרטי לא הופיע על הצג?"

"לא, רק מספר".

"אין תשובה במעדניה של קמרמן". מנחם מניח את הטלפון על השולחן,

"ומה סמואלוס אמר?"

"הוא שאל אם אפשר לבוא אליך הערב... אמרתי שינסה לדבר איתך אחרי שבע וחצי. הוא צלצל אחר כך עוד כמה פעמים, והפסיק". היא מוציאה את הפריטים מתוך הארגז בהיסח הדעת ומסדרת אותם בשורה על המפה היפה, כאילו היו מוצגים בתערוכה. "סלטים יקרים", היא קובעת, "מישהו השקיע בנו מאד... הי, הגנה הפתק!"

בתחתית הארגז מונח דף עם הלוגו של 'קמרמן'. "ישוב טוב ומוצלח לשכנינו החדשים. ממשפחת גרליץ". מקריאה רחלי בטון תוהה, "גרליץ? השכנים מעלינו?"

"כן, כנראה". הוא מציץ בכתוב, "נחמד מצידם".

"טוב, אם היא לא ירדה לפה כדי להגיש לי את זה אישית, זה אומר שלא דחוף לה לפגוש אותי, נכון?" קובעת רחלי, "אז אעלה אליה מחר בלי נדר. ניטול ידיים?"

"כן. רגע", הוא נוטל שוב את הטלפון המצלצל, "אולי חוזרים אלינו מהמעדניה של קמרמן... כן?"

"כן, הרב. זה קהאן, נכון?"

"אכן. מה שלומך, איתמר? החלפת מספר או שקנית מכשיר נוסף?"

"אני לא איתמר".

"סליחה, אלישע. אמרתי לכם לא פעם שכשם שפרצופיכם זהים, כך קולותיכם זהים".

"אני גם לא אלישע".

מנחם מקמט את מצחו ומסתובב אל רחלי המניחה על השולחן צלחות חד
פעמיות וסכו"ם. "סליחה. אז מי זה?" שואל בנימוס.

"אבישי".

"נעים מאד, איזה אבישי?"

"אבישי סמואלוס, האח השלישי של איתמר ואלישע. הם לא סיפרו לך
שאנחנו שלישיה?"